

Ștefan DOROFTEI

Pseudonim literar: DOIMĂNEANU.

Locul și data nașterii : 2 Mai, Mangalia, județul Constanța, 20 august 1955, în prezent, stabilit în București. Studii: Liceul *Spiru Haret*, București, Studii tehnice, Psihologie-autodidact. A debutat literar în anul 1988.

Volume publicate

Jurnal de front, 1990, volum în regie proprie, reeditat în 2018; *Ultimul Romantic din 2 Mai*, Editura *Curtea Veche*, 2016, reeditat; *Verbe*, Editura *Curtea Veche*, 2016; *Freamătul Anotimpurilor*, Editura *Izvorul Cuvântului*, 2017; *Balada colțului de rai – Jurnalul unui pierde vară*, Editura *Izvorul Cuvântului*, 2018; *Simfonia iubirii*, Editura *Izvorul Cuvântului*, 2018; *Frucele iubirii*, Editura *Izvorul Cuvântului*, 2018; *Simfonia tristeții*, Editura *Izvorul Cuvântului*, 2019; *Simfonia fantastică*, Editura *Beta*, 2020; *Ultimul romantic din 2 mai- povestea continuă*, Editura *Inspirescu*, 2020.

Antologii literare

O sută una sensibilități pentru un tânăr actor, Antologie de poezie niversală, *Literatura la noi acasă*, *Izvorul Cuvântului*, patru ediții la rând, *Printre Lumini și Umbre*, *Treptele speranței*, *Născuți pentru a iubi*, *Lecția de poezie*, *Lacrimi pentru nemurire*, *Roua din cuvinte*, în limba română și în limba germană, *Toamna la Apollon*, *Antologia prieteniei*, *Anotimpuri*, *Universum*.

Colaborări la reviste

Arena literară, *Rotonda Valahă*, *Poezia*, *Bogdania*, *Poezii pentru sufletul meu – Canada*, *Detectiv cultural*, *Timpul* și altele on-line.

Premii și recunoașteri

Premiul II la concursul național de poezie *Radu Cârneli* și alte premii la diverse festivaluri și concursuri literare, atât pentru poezie cât și pentru proză scurtă.

Este membru în: Liga Scriitorilor din România, Societatea Scriitorilor Români, Societatea Culturală Apollon.

Aprecieri critice

Povestea unui om adevărat, bântuit de fantastic și simfonii: Ștefan Doroftei Doimăneanu este un poet clasic sub aspectul formal prozodic al creației sale, romantic în esență dar modern prin viziune și aspirații de viață. Lecturând poemele lui, ai senzația că ritmurile sale se împletesc armonios cu linia melodică a colindelor, sau cu climatul afectiv al simfoniei, capabilă să redea cele mai diferite sentimente și trăiri umane. Creația lui este deosebit de sugestivă și complexă, atât sub aspect imagistic, cât și sub cel ideatic și filozofic.

Poetul are modestia și smerenia înăscute deși evoluția sa de la copilul „încălțat cu galoși de nisip” până la poetul - bărbat de astăzi (a suportat experiențe terifiante), i-ar da dreptul să aibă în fața oricăror judecăți (inclusiv a celei de apoi) exactitatea depoziției despre momentul trăit drept pentru care Dumnezeu (uimit de atâta naturalețe a fărădelegii), îi acordă mai mereu achitări și amânări spre marea revoltă a Sfântului Petru și a îngerilor.

Stăpânește cu iscusință arta prozodiei dar asta nu-l împiedică să-și ceară iertare pentru o vină imaginară:

„Mă iartă Doamne că slujesc cuvântul
Când sunt convins că scriu o poezie
Mă ia așa în palme aspre vântul
Și-mi pierd din har în toamna mea târzie.

.....

Și-mi pune Doamne picături de rouă
Pe rana vorbeii prinsă-n colb de urlet,
Mai roagă cerul cu iubiri să plouă
Ca pana mea să scrie iar cu suflet.”

Este un supraviețuitor, fiindcă vrea să fie „greu de ucis” („Nu accept să măucidă / orice cutră mincinoasă”) știind că-n astral nemurirea îi este asigurată („Marea mea de nemurire/ mă așteaptă printre valuri/ cu dureri, nefericire / să le sfarme-n dig și-n maluri”) de marele talent pe care la dobândit de la divinitate și de litoralul natal împreună cu marea (chiar dacă-i neagră), care-l spală de toate păcatele, (cele cu voie și cele fără de voie), asumându-și (conștient) un destin răbdător aproape stoic („Sunt un atom în drum spre neființă,/ Pe verbe-mi pun silabe înstelate,/ Pășesc cu harul liric prin credință/ Și-mi găzduiesc poemele-n palate.”).

Iubirea și-o cântă neobosit în nopțile cărora parcă le interzice trecerea spre dimineți fiindcă durează prea puțin, („Târziu, pe zările din răsărituri/ Ne încercăm cu soare în cuvânt/ Și printre nori zburăm spre infinituri/ Îmbrățișați și fără de veșmânt”) și obligat, parcă, de marea sensibilitate să se explice:

“Mai scriu și cu lacrimi din sufletu-mi trist
Rănit prin războaie cu boli strânse-n viață,
Am fost doar o voce, rămân prim solist
Sfințind harul sacru, prin vers cu postfață.”

Ne convinge că și tristihul îi priește (nu-l duce la exactitatea haiku-ului), mai ales când încearcă să-i dea înțelesuri de pretenție filosofică. (“Valuri se-aprind / cu stropi de vis din paradis,/ Noaptea pierind/ într-un abis, din interzis.”)

Se răzvrătește împotriva doamnei de doliu permanent,

“De aripa morții se-agață surâsuri
Fantoma cea neagră trudește-n neștire
Cosește la trupuri urmate de plânsuri
Cu zâmbetu-i ciumă crescut în murire.

.....
Urâtă e noaptea, urâtă e moartea
Când giulgiul îmbracă mireasă sau mire,
Urât este raiul, chiar și zeitatea
Ce-i cheamă degrabă la cer, fără știre.”

punându-și simpla și atotcuprinzătoarea întrebare “De ce...”

El, răzvrătitul, nonconformistul de la tinerețe, a devenit pocăitul, smeritul care așteaptă tot de la Dumnezeu izbăvirea (mântuirea):

“Privește-mă Doamne prin vârful săgeții,
Și dă-mi alinarea în lumea divină.
.....
Deschide-mi speranța, închide-mi blestemul
Și pune-mi o floare pe drumul de munte,
Pe nori să-mi fac patul, să rup tot consemnul
Ca plin de căință să trec peste punte.”

Și totuși, histrionul total care este, (amestec de Don Quijote, Mercurio și uneori, din invidie și de Sancho Panza) nu-și reprimă nicio voluptate, iar extazul și-l trăiește alegându-și ca punct de observație și trăire, malul mării, de unde ne spune:

“Chitara mă frânge, cu șoapte divine
Mă poartă prin visuri și-mi stinge aleanul,
Te rog zee scumpă, rămâi doar în mine
Cu marea, chitara, orchestra, pianul.”

sau

“Pe fruntea-mi strivită de stele bețive
Aud vocea mării în pahare oftând,
Prin sânge-mi înoată tristeți cognitive,
Atomi de iubire printre ploape săltând”.

După atâtea avataruri trăite, la Ștefan Doroftei Doimăneanu nici gândul "nu mai vrea să țipe" și atunci alege lumea pe care o poate controla, lumea poeziei de esență tare, lucru pe care-l împlinește în cinci volume consistente de poezie: Balada colțului de rai, Freamătul anotimpurilor, Simfonia iubirii, Simfonia tristeții și Simfonia fantastică. După Balada colțului de rai și Freamătul anotimpurilor își face trecerea de la trubadur la melomanul muzicii simfonice, nu atât de dragul lui Hector Berlioz cel care are îndrăzneala de a alătura (în „Simfonia fantastică” sau „drumul către eșafod”) lângă instrumentele tipice orchestrei simfonice și clopotul cel vestitor, atât de naștere, de liturghie, de chemare la utrenie, la vecernie, de moarte, de alertă și de mesaj mistic și magic către eternitate, ci fiindcă gustul estetic intră într-un registru intelectual potrivit cu poezia minunată pe care o scrie.

Prin alegerea titlului nu vreau să mă substituiesc lui Boris Polevoi, dar referirile mele vis-à-vis de Ștefan Doroftei Doimăneanu (nu pot evita sintagma "povestea unui om adevărat") pot fi catalogate numai ca fiind clișee dintr-o poveste despre "un om adevărat".

(Ică Sălișteanu, jurnalist, scriitor, eseist)

Ștefan Doroftei Doimăneanu, este un poet contemporan cu majoritatea poemelor scrise în vers clasic, bine conturate din punct de vedere al prozodiei, al metricului și al formei. Poeziile lui Ștefan Doroftei Doimăneanu, cuprind în ele nu doar "un amestec de metafizic și mundan" de o mare frumusețe și expresivitate poetică, ci exprimă și o bogăție interioară, născută din tensiuni și sacrificii, cu care s-ar putea mândri orice poet! Nu doar adevărat, ci și mare!

În volumele de poezii intitulate simbolic, "Simfonia iubirii, a tristeții și cea fantastică", poetul parcurge drumul invers, de la revărsare la reculegere, de la extaz la introspecție lucidă, în căutarea propriei esențe interioare, și a Eu-lui propriu pe care îi dăruie toate acele efecte fascinante din primele volume "Freamătul anotimpurilor" și "Balada colțului de rai". De această dată, am găsit de la început semnele și simbolurile metafizicii interioare, că fără așa ceva, care "să regularizeze" și "să ordoneze" lumea interioară, autorul riscă să ajungă la "un prea gol interior", care să-i provoace dezamăgiri adânci sau fracturi și fragmentări ale Eu-lui. Acum, are o mai bună și mai sigură drenare a sentimentelor și a fluxurilor mentale haotice, și asta se poate face prin filozofie și prin găsirea propriilor simboluri și semne metafizice. Și parcă întuindu-mi gândurile neclarificate după primele volume, această trilogie simfonică se deschide cu poezii de metafizică poetică, intitulate și ele simplu și sugestiv "Eu" și "Spre infinit", prin care se face o proiecție dublă, imagistică și metaforică, spre cele două lumi cuprinse și cuprinzătoare, totodată, Eului său.

Poeziile sale, sunt scrise cu o minte sigură și fermă, unde sentimentul se preschimbă în chip miraculos în "ou de Măiastră", ca o renaștere internă sub aripa unui Duh nevăzut, care îi dă poetului aripi și cutezanță de zbor, în și dinspre lumea esențelor vieții și ale sufletului. Se produce de asemeni și o metamorfoză metafizică a poeticului, care capătă adâncime pe de-o parte, dar și limpezime și strălucire de diamant, pe de alta, a temelor și ideilor exprimate în vers, care devin tot mai abstracte și mai imateriale, pe măsură ce înaintezi în conținutul cărții și în straturile și substraturile sale ființiale.

Poezii ca: "Gura lumii"; "Beția ochilor"; "Neliniști în neliniști"; "Corb Nebun"; "Arcușul"; "Lupii bătrâneții", ca să mă refer doar la unele din poezii, conturează deja

“bolta metafizicului”, care se abstractizează și se rarefiază pe măsura urcării “muntelui din adâncuri”. Să ilustrez cele spuse până acum cu un citat, dintr-o poezie frumoasă din toate punctele de vedere, care poate sta oricând alături de poeziile marilor poeți ai țării și ai lumii, care au scris despre Metamorfozele Sufletului poetic: “Din halbe cun-tuneric sorb abisuri/ De mine am uitat și nu-mi mai pasă/ Venin și teamă-mi curge din nixisuri/ Și mă îmbăt cu fum de dor la masă.// Prin gene ploaia-mi răpăie, nebună,/ Nici ea nu știe bine de ce oare,/ Se târâie pe-obraji și îmi adună/ Frânturi de vis, din dorul ce mă doare.// Prin picuri te privesc în depărtare/ Deși te știu că locuiești în mine/ Nu te ating că-s prins într-o strâmtoare/ Iar lacrima nu râde cu suspine. // În clisa din cuvinte mă împiedic / În ochii mei a început să ningă,/ Și nu mai știu cu graiul să mai predic/ Doar mâinile visează să te-atingă.”(Beția ochilor).

După ce își configurează spațiul și bolta metafizică a noii existențe, poetul începe munca de creație și recreație interioară, pe de-o parte ca un meșter olar care modelează “clisa cuvântului”, care îi împiedică mersul și “văzul interior”, dar care, prin iscusința mâinilor sale, dă forme din ce în ce mai abstracte poeziilor și “Măiestriei sale interne”, care își face aripi din visele palmelor sale trudite, pe de altă își externalizează Eu-l în afară, ca pe modalitate se a și-l cunoaște prin obiectivare externă, dar și ca o proiecție inversă asupra propriei naturi, care își schimbă “plânsul interior”, “îi zăpadă” adică “în lumină căzând din cer”, care să dea “ochilor orbi”...“Beția văzului”, a cunoașterii. După ce își conturează spațiul interior și începe să întrezărească bolta întunecată a sinelui propriu, poetul începe să simtă și să perceapă insingurarea Eului, cu frământările și zbaterele sale permanente, prins mai mereu între două dorințe contrare: dorința de creație și de emancipare în dobândirea propriei automomii, dar și setea încă neostoită de viață și de revenirea la viața de dinaintea Crucificării interioare.

Ignoranții lumii, și chiar și simplii versificatori, care și-ar dori să fie recunoscuți ca poeți, fără să cunoască “drama Crucificării naturii interne”, fără să audă în ei “plânsul primordial al vieții”, nu pot atinge pragul “Regenerării și al metamorfozelor sufletului”, supus la diversele sale încercări pe “Golgota spiritului”. Numai cei care trăiesc și pătimesc astfel de lucruri, trecând prin toate fazele reînnoirii, de la fragmentare până la disoluția în Eu, știu cu adevărat ce se petrece acolo, în “creuzetul sufletului poetului”, care își topește sentimentele și dorințele proprii, în vederea obținerii unui aliaj mai bun și mai trainic, care să reziste încercărilor vieții. Spre lauda sa și poate și spre beneficiul altora, poetul Ștefan Doroftei Doimăneanu își descrie cu sinceritate și acuratețe trăirile și transformările interioare, cu mijloacele specifice ale poeticului.

Acesta capătă nu numai dinamism și amploare, prin convertirea sa “în verb”, ci capătă forme și tonalități distincte și în muzică și în poezie, prefigurând parcă „un, ca și cum orfeic”, reîntors din Infern la lumina Soarelui, ce încearcă să se readapteze ritmurilor vieții mundane. Dar din păcate, asemenea lui Orfeu, nu mai poate face cale întoarsă spre mundan, ci doar spre Spirit și ființarea în Fiind! Știe și poetul Ștefan Doroftei Doimăneanu lucrul acesta, că “ținta” și Forma ultimă a existenței sale nu poate fi decât aceasta: reîntoarcerea în Ființă și în Infinitul cosmic, și nu cantonarea în mundan! Aici este posibilă doar „risiprea esențelor”, transformate în: muguri, flori și semințe de spirit, că vor cădea pe un sol roditor, și că vor produce și aici: Miracolul Vieții, convertirea Toamnei în Primăvară, a Bătrâneții în Tinerețe cu vigoare artistică! Este de sperat să reușească în continuare această “alchimie poetică” și acest “orfism”

apărut pe neașteptate. Nu mai comentez vreo poezie anume, dar pot să pun în evidență orfismul pur, prin citarea unei poezii orfice de calitate, atât ca formă cât și ca substanță revelată și îmbibată de tonalitățile muzicale specifice orfeicilor:

“Pe pânza țesută de razele lunii/ Cresc umbre-mbrăcate în rochii de seară,/ Corabia verii își plimbă nebunii/ Pe strunele nopții ascunse-n chitară./ Pe treptele zării pășesc lupi demonici/ Pe ritmul din urlet dansează comete,/ Matrozii din valuri, pe glas de armonici/ Se cățără singuri în Carul cu fete./ Deodată se-aprinde genunea privirii/ Ard lacrimi de fulger pe bolta-nstelată,/ Reintru în mine prin poarta iubirii/ Deschisă de zâna în glas dantelată./ Poeții cântării cu versuri mieroase/ Cerșesc stropi de vise din ochi de fecioare,/ Scânteii ameteite de vânturi tăioase/ Spre bolți de-ntuneric se luptă să zboare./ Și focul dansează pe pietre încinse/ Și cântecul curge din voce de fete,/ Iar nimfele mării, din umbre desprinse/ Sărută ecoul din Calea Lactee./ Adoarme tăcerea pe maluri și-n corturi/ Clipește pe zare o ultimă Ursă/ Tavernele goale sting nopțile-n porturi.../ Eu caut spre tine o ultimă cursă.” (Ultima cursă).

Lirism pur, orfism pur! Vorbele sunt de prisos, și nu mă încumet să risipesc vorbe în valuri. Dar zic și eu, doar o vorbă, ca o părere răsfrîntă de soare și valuri: “Poezie frumoasă, cinste cui te-a scris!” Și nu-i fac nici un compliment, recunoscându-i valoarea, ci îmi fac doar o datorie de onoare de a o putea face. Ștefan Doroftei Doimăneanu este un poet veritabil, și este și mare prin ceea ce reușește să smulgă din sufletul său, și să dăruiască acestui Neam: o Frumusețe poetică de cristal!

(**Vasile Neagu Scânteianu**, poet, eseist, filozof, Revista Apollon)

În această carte a vieții, prin versurile și gândurile sale, poetul Ștefan Doroftei ne propune o simfonie a iubirii în cinci acte, contrar simfoniilor cunoscute. El urmează cei patru pași constructivi, dar la final, vine cu o corală fantastică, un surplus merit a cumula vocile din actele precedente într-un final melodios.

Prima parte – *Iubirea allegro*-. Fiecare din manifestările sufletului îndrăgostit vine să adauge o notă muzicală în aceasta simfonie definitorie omului. Primii pași pe calea iubirii sunt făcuți încă din adolescență. Se remarcă în această perioadă manifestările unor atracții care sunt considerate iubiri, dar ele ard vertiginos, stingându-se pe măsură ce altele se aprind. Iubirea juvenilă, ca prim aspect, își lasă amprenta pe amintiri corelate cu perioada frumoasă a școlii. Se nasc întrebări, totul se petrece în ritm allegro, este vocea iubirii adolescente:

“O clipă ne oprim să bem licoare/ Din cupa de alint imaginar,/ Setea de noi așa de tare doare/ Că ne sorbim și fără de pahar”.

În partea a doua - *Iubirea andante*, ne este prezentată iubirea calmă, de cuplu. Un cuplu frumos la început, care însă, pe măsură ce timpul trece, este covârșit de monotonia vieții, de necesitățile zilnice. Rutina își face simțită prezența și astfel intervine o deteriorare a iubirii. Totodată, evoluează eul interiorizat care suferă și își reprimă așteptările:

"Pot fi oglinda lacului pe seară/ În care te aștept să te privești/ Să-mi dai surâsul, ca pe o comoară/ Să te păstrez ascunsă în povești".

Observăm o deschidere a partenerilor spre iubirea spirituală, insuficient explorată. "Eu pot fi, dar tu trebuie să vii, să te privești în mine", ne spune poetul Ștefan Doroftei. Este perioada cuvintelor nerostite, a dorinței de înțelegere empatică firească unor suflete care vibrează la unison:

"Vorbe-aprinse scot din tolbă,/ Iar tăcând, tot stăm de vorbă".

Decorurile nostalgice, marea, pădurea, câmpiile, toamna, scot la suprafață accentele delicate ale unui suflet care visează o iubire curată. Dorințe, așteptări, speranțe. Toate acestea vibrează în sufletul poetului, unite fiind cu natura dezlănțuită sau cu liniștea din casă, tumultul poetului găsind forme de exprimare prin intermediul acestora:

"Spre infinit privind cu nerăbdare/ S-a-nfuriat speranța-n așteptare,/ S-au prins furtuni în lacrima din ploaie/ Și-mi ninge-n ochi și-i freamăt în odaie".

Partea a treia - *Iubirea menuet*- este perioada observațiilor, a pașilor mărunți, calculați. Acest al treilea act al simfoniei iubirii este concretizat prin schimbările fizice asupra aspectului fiecăruia, schimbări datorate trecerii timpului, prin oscilarea spre alte persoane în căutarea fiorului inegalabil al iubirii, precum și deziluziile acestor false evadări trecătoare care pot afecta relația de cuplu. În fond, nu este decât o căutare, o încercare de a revigora iubirea de care sufletul are atâta nevoie:

"Și-n timpul cel nou vom bea împreună/ Din cupe de stele, nectar de amor,/ Căci timpul în noi, prea mult se adună/ Și-n fiecare clipă de noi ne e dor".

Dacă în iubirea andante, natura era spectatorul implicat, prin voia poetului, în exprimarea sentimentelor sale, în iubirea menuet, natura este însuși poetul. El este cel care devine pârîu, apoi râu, fluviu, care se îndreaptă spre oceanul iubirii celei dorite:

"În oceanul iubirii tale,/ Îngemănându-mă/ În așteptarea ta/ Neașteptată!/ Și plouă.../ Și curg.../ Și curg"...

Se accentuează o detașare a poetului față de lume, o desprindere de natura exterioară și o conștientizare a universului poetic interior:

"Sunt târziu, târziu de toamnă,/ Umbra iernii mă condamnă,/ Visele-au fugit în visuri,/ Eu seduc doar manuscrisuri".

Partea a patra - *Iubirea vivace*. Al patrulea anotimp al iubirii, asemenea unei simfonii, ne prezintă senectutea cu toate avantajele și dezavantajele ei, maturitatea gândirii, înțelepciunea, înțelegerea dintre parteneri, apropierea lor în fața bolilor. O senectute care refuză să își accepte condiția, care în interior vibrează tinerește. Este o renaștere sufletească, o întoarcere la pulsarul adolescentin, însă cu maturitatea experienței vieții.

Singura care nu îmbătrânește este iubirea. Ea, dintotdeauna înfierbântă sângele, gândul, cere și oferă emoții la fel ca în tinerețe. Este sentimentul care aduce fericirea, atât de necesară zilelor cenușii. Este momentul întoarcerii spre trecut, spre primii fiori. În frumoasa poezie dedicată soției sale, poezie care deschide partea a patra a simfoniei iubirii, poetul readuce la viață momentul primei întâlniri, clipele petrecute, greutățile înfruntate împreună. Timpul și-a pus pecetea pe trupurile lor, dar sufletul mereu tânăr știe a simți iubirea ca la început:

"Pe "Dunărea albastră", în sprijin de toiag,/ Am devastat un val, ce ne creia fantasmă,/ Furat de valsul nostru și zâmbetu-ți pribeag,/ În mine s-a întors eroul, cel din basme".

Totdata, Ștefan Doroftei face și o scurtă analiză a vremurilor actuale, în care iubirea s-a degradat, devenind mult mai formală. Poetul, în fața acestei evidențe, preferă să se retraga în sine, acolo unde încă mai există forma curată a iubirii sale:

"Mă reculeg în mine, în lumea mea de visuri,/ Nu mă mai obolesc să scriu despre iubire,/ Poveștile de mâine nu le mai pun în versuri,/ Romantic în nonsens, rămân o amintire".

Dorul față de tot ceea ce a iubit și a rămas atât de puternic ancorat în suflet este și el transpus în poezie, fiind vorba tot despre iubire: iubirea față de părinți, de mare, deltă, munți, câmpii:

"Mi-e dor de munții mei, de deltă,/ De mare și câmpii cu maci,/ Să cânt cu valul în revolt/ În graiul nostru de la daci".

Partea a cincea - *Corală fantastică*- este o quintesență a celorlate patru. Ele se unesc și formează viața, cu dezamăgirile ei, cu tinerețea tumultuoasă, cu speranțele și dorințele maturității, cu monotonia zilelor scurse la fel pe făgașul timpului, cu bătrânețea senină, cu sufletul tânăr într-un trup învins de timp.

"Am pe frunte mari crevase, încruntate în adâncuri,/ Ochii-mi orbi văd numai cerul, înspre care merg încet,/ Sunt damnat în astă lume, un proscris printre nimicuri,/ Și mă sting ireversibil condamnat să fiu poet".

Iată o formă originală de a percepe Iubirea, prin vocile anotimpurilor vieții într-o simfonie a simțurilor caracteristice fiecărei perioade. Metamorfozele Iubirii sunt descrise cu sensibilitate în versuri cu sonoritate muzicală adecvată fiecărei etape. Cititorul devine martorul unei vieți în care guvernează Iubirea în toate formele ei. Aceste voci formează corala fantastică a vieții, a iubirii ca prim atribut al sensului omului, poetului Ștefan Doroftei, în contopirea sa cu universul.

(**Adina Velcea**, prefață la volumul *Simfonia iubirii*)

Un romantic ludic: Ștefan Doroftei Doimăneanu. În poeziile prezentate, (și premiate), la această ediție a concursului "Radu Cârneli", dar și în noul volum, tipărit la Editura *Betta*, autorul fiind răsplătit astfel, ca și ceilalți laureați ai amintitei ediții, scriitorul se continuă pe sine prin compoziții care denotă o tehnică a versificației impecabil însușită, o accentuată dezinvoltură în redactare, legată inextricabil de o evidentă plăcere a scrisului, ca și de o lăudabilă inventivitate în construirea imaginilor. Tocmai tropii, surprinzători, grațioși încărcăți uneori de trimiteri culturale, mai ales vizând personalități ale muzicii simfonice romantice, trimiteri de o anume frecvență dar nu atât de acuzată, încât să facă snob discursul liric, dau un timbru personal poeziei.

Prin imaginile jucăușe și grave totodată, dozajul dintre cele două elemente fiind inanalizabil, ceea ce constituie un merit în plan estetic, se scoate cu energie textul din țarcul banalității, de care pare a fi pândit. Poezia dă impresia unui cântec de lume aseasonat la limbajul vremurilor noastre, dar aceasta nu era destul ca să salveze discursul de buruienile tânguielilor, care invadează elaborările imitatorilor folclorului, ai lui Alecu Văcărescu, mai apoi, ai lui Eminescu. Aici Ștefan Doroftei Doimăneanu

combină, probabil nedeliberat, acorduri care criticului îi dau impresia a conține o fuziune dintre vaitărețul cântec de lume, plin de ah-uri și of-uri, cântec supraîncărcat de boceli sentimentalizante, desuet tocmai prin aceasta, cu șăgalnica șansonetă pariziană, mereu modernă, mereu cu zâmbetul pe buze în afișarea tristeților.

Exagerând puțin, originalitatea autorului nostru ar fi dată de particularitatea că îl reperăm aici pe Alecu Văcărescu, filtrat prin acorduri șăgalnice, interpretate de inegalabilul pentru totdeauna, Yves Montand. Curgerea netulburată a discursului unui incurabil romantic nu e lipsită de țâșneli de fante, acum încărunțit, (autorul este și faimosul Rică al lui Miron Radu Paraschivescu, aflat la vârsta când ar fi trebuit să se fi înțelepțit), țâșneli nu lipsite de o fugară tentă lascivă, dar totul este salvat prin imaginile de o prospețime și capacitate de a surprinde incontestabile, care dau grație aleanului pățimaș, relativizează, fără însă a pune în umbră pornirea năvalnică, nedeslipită organic de o structură funciar sentimentală. Firește, nu trebuie făcute imputări poetului că uneori ceea ce e produs al imaginației sale lirice, eminentamente subiective, nu își află corespondent în realitate, atunci când el își ia avântul să facă trimiteri precise la realitatea empirică actuală. El scrie delirant, (la nivelul aprecierilor), dar percutant, (la nivelul expresiei), despre o bântuitoare prezență la manifestări literare, o recitatoare vociferantă și lipsită de măsură, care, în viziunea lui Ștefan Doroftei Doimăneanu, (ce să facem?: așa sunt poeții!), este prezentată de parcă ar fi vorba de Leopoldina Bălănuță.

Sper că cititorul va găsi el însuși argumente în favoarea opiniilor pozitive despre poezia acestui scriitor, citind *Clepsidra*, *Ascultă-mă Doamne Colind de început*, *Destin*, *Alo-112?* (care este cred eu, piesa cea mai rezonantă din volum), *Cățărarea pe lună*, *Albul nopților de iarnă*.

Boierul trândav, care, într-o compunere din *Pajere* a lui Mateiu Caragiale, își regăsește, într-o clipă crucială, vitejia moștenită de la strămoșii săi, își află un corespondent metaforic la artistul la care m-am referit aici: el învinge atracția gravitațională a tânguielii de flașnetă prin sunetele grav - jucăușe ale unor instrumente moderne, care sunt, prin forța lucrurilor, *sincrone* cu sensibilitatea timpului nostru. Așadar, sunt valoroase.

(**Victor Atanasiu**, critic literar, journalist, prefață la cartea *Simfonia fantastică*)

Extrase din operă

Te-aștept

*Privesc spre bolta înstelată din pridvor,
De ochii tăi, de trupul tău îmi este dor,
Secundele adorm pe chipul meu rănit
De timpul ce se scurge în mine, istovit.*

*Parcă de veșnicii te-aștept din depărtări,
Să îți șoptesc în taină, sărut plin de fiori,
Și-n trupul tău focos, fierbinte, ivoriu
Să mă topesc ca norii, pe cerul azurii.*

*De-atât-alean și frig, marea și valul plâng,
Doar visurile mele la tine mai ajung
Să te implore iar, să te ridici pe stei ,
Să vezi fulgii de nea curgând din ochii mei.*

De-aș putea

*De-aș putea luna plină de pe cer s-o desprind
Și purtând-o pe brațe o iubire s-aprind,
Mi-aș jertfi ani de viață pentr-o clipă ferice
Și să-ți spun „TE IUBESC”, aș fi iar un novice.*

*De-aș putea fericirea s-o țin trează mereu
Iar din ea să creez un imens curcubeu,
Peste bolta iubirii aș străluci neâncetat
Și șoptind „TE IUBESC”, n-ar mai fi un păcat.*

*De-aș putea să culeg stea cu stea de pe cer
Iar din ele să formez un imens colier,
Tot ce-i sfânt în iubire ar primi un cadou
Și rostind „TE IUBESC”, n-ar mai fi un ecou.*

*De-aș putea jurăminte, ceas de ceas să-ți ofer
Și din ele să pictez curcubeie-n eter,
Ți-aș clădi un palat din sublimă dorință
Și s-aud TE IUBESC, m-ar topi în credință.*

Alo!-112 ?

*Alo! 112,
Veniți mai repede,
Azi mi-am ucis iubirea
Ce se stingea oricum în amândoi.*

*Alo! 112,
Hai! Veniți degrabă,
Îmi trebuie mult sânge
Să-mi faceți un transplat de jar în sloi.*

*Alo! 112,
Pune-ți sirenele
Macar salvați durerea
Ce-mi curge ca o noapte în șuvoi.*

*Alo! 112,
Grăbiți-vă încet
Se pare, sau îmi pare
Că încă pâlpâie ceva prin ploi.*

*Alo! 112,
Nu! Să nu mai veniți
Nu cred că am ucis-o...
Încă mă bântuie ca un strigoi.*

Rugă de primăvară

*Mă rog la ziua plină de splendoare
Să îmi alunge negura din vis
Și luminat de zori cu felinare
Să-mi redescopăr visul interzis.*

*Mă rog la nori furtună și la mare
Șă-mi poarte gândul prins în flori tei
Spre chipul tău ce arde-n depărtare
Și fumegă în noapte cu scânteii.*

*Mă rog să prinden clipele de mâine
În clipele ce ard nedeslușit,
Să fim doar noi sub cerul care ține
Buchetul cu iubiri fără sfârșit*

*Mă rog de cântul plin de nostalgie
Să ne dezmierde-auzul, cu viori
Ca valsul nou, prea prins în frenezie
Să ne rostească prin rotiri, fiori.*

*Și tot mă rog cu ruga prinsă-n rugă
Să te întorci plutind pe dorul tău,
Ca în sărut dorința să se scurgă
Din dorul tău nestins în dorul meu.*